

XLI

Госпожата въ трауръ.

— Тачевъ, коя е оная благоприлична госпожа, облѣчена цѣла въ черно? — попита шепнишкомъ Кардашевъ другаря си и му посочи на една отъ крайнитѣ ложи една съ приятно бѣло лице дама и ржцѣ въ черни ржкавици, която сега не приказваше съ никоя.

При Кардашевото запитване Тачевъ се обърна и погледна госпожата, що му крадишкомъ посочваше другаря му.

— Госпожа Царивоева, пошъпна му Тачевъ.

— Коя Царивоева?

— Вдовицата на покойний майоръ Царивоевъ, загиналъ прѣди толкова години...

— На героятъ?

— Да. Тя носи още трауръ по него; — прѣдлагали ѝ сж добри кзидидати ржката си, тя е отказвала — допълни Тачевъ, — па се обърна пакъ, и си пое разговора съ другия.

— Значи, Царивоевата вдовица! — думаше си на ума Кардашевъ, като изглеждаше приятното ѝ, запечатано съ тиха меланхолия лице, и което сега изведнажъ му се стори, че има скръбно изражение... — Бѣдниятъ Царивоевъ, той жертвува живота си за отечеството! Такава ранна и геройска смрътъ! Една отъ малкитѣ свѣтли имена въ най-новата ни история... Той заслужва да жалѣятъ за него. Тая вдовица, тѣй траурно облѣчена, и тѣй сериозна срѣдъ другитѣ, като пеперуди пѣстри госпожи и като тѣхъ леки, пази още въ сърдцето си образа на мжжа си — гоероя. Млада още, и хубава, тя държи жива скръбта въ душата си, и вмѣсто да търси нови радости въ втори бракъ, тя оставя да вѣхне младостта ѝ въ тая трогателна привязанность и вѣрность на единъ скжпъ споменъ. Тол-